

در مجموع چین
بین سال‌های
۲۰۰۲ تا ۲۰۰۹ مبلغ
۱۸۰ میلیون دلار
و بین سال‌های
۲۰۱۰ تا ۲۰۱۴، ۷۵
میلیون دلار
دیگر به دولت
افغانستان
کمک کرد

بویژه با توجه به پتانسیل عظیم اقتصادی جمهوری خلق چین میزان حمایت کم بود. در مقام مقایسه ایالات متحده در فاصله سال‌های ۲۰۰۲ تا ۲۰۱۴ بیش از ۱۰۷ میلیارد دلار برای رشد و توسعه افغانستان به آن کشور اهدا کرد (بازرس ویژه برای بازسازی افغانستان ۲۰۱۵، ۷۷) رقیب اصلی چین در منطقه هند - حدود دو میلیارد دلار به این امر اختصاص داد (ظفر، آپادهایی ۲۰۱۶، ۲۴۱). برای چندین سال چین در بین ۱۰ کشور کمک‌کننده به افغانستان در رده سوم جای داشت. چندین دلیل عمده برای تحدید کمک‌های جمهوری خلق چین به افغانستان در دوره انتقال وجود داشتند. اولاً چین تمایلی به حمایت صریح از اقدامات ائتلاف ضد تروریستی به رهبری امریکا نداشت تا خود را در معرض خصومت نیروهای بنیادگرا قرار ندهد. ثانیاً مقامات چین منتظر بودند ببینند پس از خروج نیروهای ناتواز افغانستان کدام گروه‌ها در صحنه سیاست افغانستان نقش کلیدی را ایفا خواهند کرد (داونز ۲۰۱۲، ۷۰). ثالثاً آنها روی سرمایه‌گذاری‌های اقتصادی کلان متمرکز شدند تا برای دولت‌ها منابع متقابل را به ارمغان بیاورد. در سال ۲۰۱۴ چین به دولت افغانستان وعده داد که در یک دوره چهار ساله، یعنی سال‌های ۲۰۱۵ تا ۲۰۱۸ مبلغ ۳۲۷ میلیون دلار و در سال ۲۰۱۶، ۱۰۰ میلیون دلار دیگر بپردازد (چای، کالا چلوم، هایی کی ۲۰۲۱). پس از قدرت گرفتن مجدد طالبان در سال ۲۰۲۱ چین ۳۱ میلیون دلار کمک بشردوستانه را به افغانستان ارائه کرد و از نهادهای مالی بین‌المللی خواست تا به حمایت از بازسازی این کشور ادامه دهند (تیان ۲۰۲۱).

چین چندین پروژه زیربنایی و آموزشی را در افغانستان اجرا کرده است. مهم‌ترین این پروژه‌ها ساخت بیمارستان دولتی کابل، بازسازی بیمارستان‌های موجود در کابل و قندهار، اجرای پروژه‌های آبیاری در ایالت پروان، ساخت سالن همایش چند منظوره در کاخ ریاست جمهوری و توسعه دانشگاه کابل بود. علاوه بر این گروه کوچکی از مقامات و کارکنان فنی افغان در چین و در کنار افسران فوق‌الذکر آموزش دیدند (ژائو ۲۰۱۲، ۶).

همکاری چین با بازیگران خارجی برای تأمین امنیت افغانستان

چین برای دستیابی به هدف راهبردی ایجاد یک محیط امنیتی با ثبات و قابل پیش‌بینی در همسایگی خود چندین ابتکار چند جانبه و دو جانبه را انجام می‌دهد (کی ژکو ۲۰۱۶، ۱۴۲). بهترین راه حل برای جمهوری خلق چین می‌توانست شناسایی مناطقی با تهدیدات مشترک و فضاهای ممکن برای همکاری با دیگر قدرت‌های جهانی و منطقه‌ای باشد. همکاری قدرت‌های بزرگ در افغانستان شامل استفاده از ابزارهای مختلف و مزایای گوناگون برای مقابله با مشکلات امنیتی بود (هویت ۲۰۱۶، ۱۱۹). با این حال به دلیل تنوع منافع و رقابت فزاینده، هم در زمینه‌های اقتصادی و سیاسی و هم در عرصه‌های نظامی، دستیابی به اجماع از طریق مذاکره برای این قدرت‌ها بسیار دشوار بود (قاسم ۲۰۰۹، ۱۵۷).

جمهوری خلق چین به عنوان عضو دائمی شورای امنیت ملل متحد نقش این نهاد را در تصمیم‌گیری درباره رویکرد جامعه بین‌المللی به موضوع امنیت افغانستان کلیدی می‌داند. به همین دلیل چین فعالانه برای کار روی قطع‌نامه‌های این نهاد در مورد این موضوع مشارکت می‌کند. علاوه بر این پکن در مجامع دیگر نهادهای سازمان ملل متحد پای یک افغانستان مستقل و مقتدر که بتواند درباره آینده خود تصمیم بگیرد و با ثبات و